

Sygn. akt II UK 175/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku E. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Gdańsku
z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa 379/14,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 r., III AUa 379/14, Sąd Apelacyjny w Gdańsku, uwzględniając apelację organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Gdańsku, zmienił wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z dnia 26 listopada 2013 r. i oddalił odwołanie wnioskodawcy E. S. od decyzji organu rentowego z dnia 12 kwietnia 2013 r., odmawiającej przyznania mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, po ustaleniu, że wnioskodawca który wykazał zatrudnienie w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat i 28 dni, legitymował się jedynie 19 letnim stażem emerytalnym (w toku postępowania wykazał okres 19 lat, 7 miesięcy i 9 dni okresów składkowych i nieskładkowych), w związku z tym nie spełnił przesłanek określonych w art. 32 w

związku z art. 184 oraz art. 100 ust. 1, 129 oraz 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, zaskarżając go w całości, pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 184 w związku z art. 32 oraz art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych „przez błędną wykładnię i (...) niewłaściwe zastosowanie (...)” oraz naruszania przepisów prawa procesowego – art. 227 k.p.c., art. 258 k.p.c. i art. 328 w związku z art. 391 k.p.c. „poprzez dokonanie innej oceny prawnej wykonywanej przez skarżącego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców niż Sąd I instancji (...) poprzez nieuzasadnioną odmowę wiarygodności zeznaniom świadków (...)”, art. 232 w związku z art. 382 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę poprzez oddalenie apelacji (...)” wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, pełnomocnik wnioskodawcy wskazał że jest ona oczywiście uzasadniona, stwierdzając, że „w przepisach normujących postępowanie apelacyjne brak jest podstaw do przyjęcia, że sąd drugiej instancji władny jest zmienić ustalenia faktyczne (...) bez przeprowadzenia dalszego postępowania dowodowego, uzasadniającego odmienne, samodzielne ustalenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 3989 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub

4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oczywista zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437).

W ocenianej sprawie przesłanka ta nie zachodzi.

Ogólnie można zauważyć, że z mocy art. 382 k.p.c. sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, przy czym celem postępowania apelacyjnego jest wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym skoro sąd drugiej instancji (rozpoznający apelację) jest tzw. instancją merytoryczną, orzekającą na podstawie całego materiału dowodowego zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art. 382 k.p.c.). Oceniając stan faktyczny sprawy, był uprawniony do jego ponownej analizy, stąd nie budzi wątpliwości, że nie kwestionując ustalenia, iż wnioskodawca świadczył pomoc w pracach w gospodarstwie rolnym rodziców jako domownik, był uprawniony do oceny, że nie wykonywał jej w rozmiarze co najmniej 4 godzin dziennie, biorąc pod uwagę, że w tym czasie kontynuował naukę, dojeżdżając do szkoły. Ocena ta nie może budzić wątpliwości, gdy się zważy utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, przyjmujące, iż doraźna pomoc w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, zwyczajowo wymaganych od dzieci jako członków rodziny rolnika, nie stanowi stałej pracy w gospodarstwie rolnym zaliczanej do stażu ubezpieczeniowego (por. np. wyrok z dnia 10 maja 2000 r., II UKN 535/99, OSNAPiUS 2001 nr 21, poz. 650).

Gdy więc skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.